

РЕШЕНИЕ

№ 6502

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20231110143384 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 140 и следващите от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Предявени са осъдителни иски от Д. Г. М. (ищец) срещу „Ви енд Джи Ойл“ ЕООД (ответник), както следва:

- иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 421.97 лева, представляваща незаплатено нетно трудово възнаграждение за месец август 2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане;
- иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 256.85 лева - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 10 дни за 2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане;
- иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на законната лихва върху претендираните главни вземания от 21.09.2020 г. до датата на предявяване на исковата молба.

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор № 309 от 02.03.2020 г., сключен на основание чл. 70, ал. 1 от КТ, считано от 04.03.2020г., е заемал при ответното дружество длъжността технически ръководител, строителство, с код по НКПД, с брутно трудово възнаграждение в размер на 761.30 лева, платимо до 20-то число на месеца, за който се отнася.

Посочва, че трудовото правоотношение било прекратено със заповед № 1026/24.08.2020г., считано от 24.08.2020г., като работодателят не му заплатил следващото

му се нетно трудово възнаграждение за месец август 2020 г., възлизащо на сумата от 421.97 лева за 15 отработени работни дни за посочения месец, както и обезщетение по чл. 224 ал.1 КТ в размер на 256.85 лева за 10 дни неизползван годишен платен отпуск за 2020 г. Твърди, че подписал декларация, че няма финансови претенции към работодателя, като посочил в същата дата 24.08.2020г., тъй като трудовото му възнаграждение било платимо до 20-то число на съответния месец, съобразно трудовия договор, а и поради съмненията си, че от страна на работодателя нямало да му бъде предадена заповедта за прекратяване на правоотношението. Поддържа, че през месец 09.2021г. депозирал искане пред работодателя за заплащане на претендираното възнаграждение, в отговор на което получил покана за среща в офис на работодателя в гр. София, но с оглед въведената в страната епидемична обстановка, ищецът отказал да пътува до гр. София. Сочи, че изискуемостта на задълженията за заплащане на месечното трудово възнаграждение и на обезщетението по чл. 224 КТ е настъпила, с оглед уговорения в трудовия договор срок за плащане на съответните суми, поради което от 21.09.2020г. ответникът е изпаднал в забава. Моли съда да уважи предявените искове. Представя доказателства. Претендира разноски.

Ответникът е депозирал в срока по чл. 131 ГПК отговор на исковата молба, в който намира исковите за недопустими, тъй като исковата молба е написана с бледо мастило. Признава обстоятелствата, че ищецът е работил при ответника на сочената длъжност, както и че трудовото правоотношение е прекратено със заповед № 1026/24.08.2020г. по взаимно съгласие между страните. Оспорва исковите претенции по основание при твърденията, че е изплатил всички дължими трудови възнаграждения, включително и заплатил в брой на ищеца трудово възнаграждение за месец август 2020г., както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г. за 9 работни дни, във връзка с което ищецът подписал декларация, в която е декларира, че няма финансови претенции спрямо ответника. Твърди, че плащането е извършено в брой, тъй като ищецът не е представил своя банкова сметка. Посочва, че по повод искане на ищеца със заявление от 27.09.2021г., в което предявил имуществени претенции спрямо ответника, ищецът отказал да проведе разговор с представител на работодателя. Моли за отхвърляне на исковите. Представя доказателства и прави доказателствени искания. Претендира разноски.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа страна* следното:

Обявено за безспорно е между страните и се доказва от представения трудов договор № 309/02.03.2020 г., че ищецът е постъпил на работа при ответника на длъжност технически ръководител, строителство, с код по НКПД, с брутно трудово възнаграждение в размер на 761.30 лева, платимо до 20-то число на месеца следващ този, за който се отнася /докладът е изменен в първо по делото о.с.з. по искане на ищеца и без възражения от ответника/.

Предвидено е в договора, че служителят има платен годишен отпуск по чл. 155 КТ за срок от 20 работни дни.

Обявено е за безспорно между страните и се доказва от приложените доказателства – заповед за прекратяване на трудов договор № 1026/24.08.2020г., че трудово правоотношение, считано от 24.08.2020г., е било прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ /по взаимно съгласие на страните/. В заповедта е отбелязано, че на служителя следва да се плати обезщетение за неползван платен годишен отпуск от 9 дни за 2020г. съгласно чл. 224, ал. 1 КТ.

Обявено е за безспорно, че на 24.08.2020г. ищецът е подписал декларация, в която посочил, че няма финансови претенции към работодателя, както и че със заявление от 27.09.2021г. ищецът е заявил имуществени претенции спрямо ответника.

Като свидетел е разпитан К. Л. П. – служител на ответното дружество. От показанията му се установява, че работи при ответника на длъжност „началник автотранспорт“, от където познава ищеца. Заявява, че ищецът е постъпил на работа през 2020г., работил няколко месеца, след което поискал да напусне по взаимно съгласие, за което подал молба. Свидетелят не си спомня ищецът да е подписвал декларация. Заявява, че някои служители искали трудовите им възнаграждение да се изплащат на ръка, сред които служители бил ищецът, на когото така му било изплащано трудовото възнаграждение. Свидетелят няма спомен да е присъствал, когато на ищеца са му изплатили трудовото възнаграждение и е подписал декларация за изплатеното му обезщетение.

Софийският районен съд, вземайки предвид материалите по делото и доказателствата, прави следните **правни изводи**:

По иска по чл.128, т.2 КТ

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ работодателят дължи заплащане на трудово възнаграждение за извършена работа. За основателността на предявения иск необходимо е да се установи, че в процесния период между страните е съществувало трудово правоотношение и възмездяването на положения труд не е извършено, без да е налице основание за това.

По делото не е спорно и се установява от приложените документи, че страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, по което ищецът е заемал длъжността „технически ръководител, строителство“ в ответното предприятие на осемчасов работен ден и при договорено основно БТВ от 623.00 лева. Не е спорно също, че със заповед на работодателя от 24.08.2020г., трудовото правоотношение е било прекратено по взаимно съгласие, считано от същата дата

Спорно е плащането на трудовото възнаграждение на ищеца за времето от м.август 2020г.

При изясняване на спора съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 270, ал.3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на служителя по ведомост или срещу разписка, а по банков път – само при писмено поискване от служителя. В подписания трудов договор се сочи само, че възнаграждението е платимо до 20-то число на следващия месец, за който се отнася.

Възражението на ответника е, че трудовото възнаграждение и обезщетението за неползван платен годишен отпуск са платени в брой на ищеца, за което е подписал

декларация. Релевираното възражение остава несподделено. Декларацията представлява отказ от права, който обаче не поражда правно действие по смисъла на чл. 8, ал. 4, изр. 2 КТ, според който отказът от трудови права, както и прехвърлянето на трудови права или задължения, са недействителни. Разпоредбата е императивна и не може да се дерогира по съгласие на страните. Дори да се приеме обратната теза, според чл. 108 ЗЗД задължението се опрощава само ако кредитът се откаже от вземането си чрез договор с длъжника. В случая буквалното граматическо тълкуване не води до извод за изразена конкретна воля за опрощаване. Необходимо е да е налице отказ от конкретни права, а не просто бланкетното посочване, че страната няма претенции. В този смисъл Решение № 4265 от 12.06.2019 г. по в. гр. д. № 13350 / 2018 г. на възз. II-е състав на Софийски градски съд, като тези изводи са споделени в Определение № 220 от 13.04.2020 г. по гр. д. № 3925 / 2019 г. на ВКС, IV г.о. От съдържанието на представена декларация не се извеждат конкретните параметри на правата, от които ищецът се отказва или които се опрощават, поради което не може да се приеме, че е налице такъв отказ или опрощаване. Изразената воля в декларацията, дори да се приеме, че представлява признание на неизгоден за ищеца факт - ищецът няма финансови претенции към работодателя, също не разколеба извод за неоснователност на възражението на ответника. Това е така, както защото признанието отново следва да бъде конкретно, така и защото текстът на декларацията не позволява да се установи дали е подписана преди прекратяване на трудовото правоотношение, или след него, а от там – дали се обхващат процесните задължения. Освен това, посоченото признание следва да се оценява с оглед всички обстоятелства по делото - арг. чл. 175 ГПК, т.е. признанието на факти не е абсолютно доказателствено средство, а следва да се съпостави с останалите годни доказателства, в настоящия казус - в съвкупност със събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства. Събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Попов не позволяват да се установи дали към датата на прекратяване на правоотношението между страните на ищеца са заплатени търсените вземания. Напротив, свидетелят няма спомен да е присъствал в този момент, поради което показанията му не допринасят за изясняване на твърдения от ответника факт. По делото не се съдържат и писмени доказателства, от които това обстоятелство да е изводимо. Именно с цел доказването му, ответникът е бил задължен да представи заверен препис от молби за отпуск и заповеди за разрешен платен отпуск на ищеца за 2020г., ведомост за заплата за месец август 2020г. и извлечение от ведомостите за заплати за изплатените или неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения за 2020г., указвайки му последиците по чл. 161 ГПК, че при непредставяне на исканите документи съдът ще приеме, че трудовото възнаграждение за месец август 2020г. и обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2020г. от 10 дни не са начислени и платени от работодателя. В указания срок исканите документи не са представени, поради което този съдебен състав намира, че следва да

приложи последиците по чл. 161 ГПК, както е указано. Представената справка за осигурителен доход също не доказва плащане на вземанията, а само начислението им, за което обаче доказателства от работодателя не са представени.

При тези обстоятелства, в тежест на работодателя е било да докаже, че е платил трудовото възнаграждение на служителя в срок, като представи документи за това – разписки, ведомости, РКО или извлечение от банковата си сметка, ако сумите са били превеждани по сметка на служителя по негово искане, което е било разпределено в негова доказателствена тежест с доклада по делото. Плащането на работната заплата може да бъде установявано с всички доказателствени средства, вкл. гласни. В настоящото производство такива доказателства – писмени или гласни, обосноваващи извод за изплащане на търсеното с иска трудово възнаграждение, не са били събрани.

С оглед изложеното исковата претенция следва да се уважи в пълен размер, който също не е спорен между страните, както е обявено с доклада по делото. Основателността на вземането прави дължимо и обезщетението по чл. 86 ЗЗД за периода от 21.09.2020г. до деня, предхождащ подаването на исковата молба 01.08.2023г., което, изчислено от съда по реда на чл. 162 ГПК, възлиза на 126.84 лева, която сума следва да се присъди.

По иска по чл.224, ал.1 КТ

Съгласно чл.224, ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Обезщетението е дължимо към датата на прекратяване на трудовия договор.

По настоящото дело не е спорно, а и от представената заповед №1026/24.08.2020г. на управителя, че на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ е прекратено трудовото правоотношение с ищеца Д. Г. М., считано от 24.08.2020г., с основание – по взаимно съгласие. По изложените по-горе мотиви, което няма нужда да бъдат преповтаряни, съдът не споделя довода, че обезщетението не се дължи, тъй като е платено и ищецът е подписал декларация за това. В заповедта за прекратяване изрично е посочено от работодателя, че се дължи на ищеца обезщетение за неползвания платен годишен отпуск от 9 дни. Съобразно обаче размера на годишния отпуск и отработеното време /5 месеца и 20 дни/, то обезщетението се полага за 10 дни платен годишен отпуск, което възлиза в размер на 256.85 лева, както е обявено за безспорно с доклада, срещу който няма възражения.

По изложените мотиви, предявеният иск следва да се уважи изцяло. Основателността на вземането, изискуемо от датата на прекратяване на трудовия договор, прави дължимо и обезщетението по чл. 86 ЗЗД за периода от 21.09.2020г. до деня, предхождащ подаването на исковата молба 01.08.2023г., което, изчислено от съда по реда на чл. 162 ГПК, възлиза на 77.20 лева, която сума следва да се присъди.

По разноските

При този изход на делото разноските следва да се разпределят между страните по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК.

Ищецът е поискал присъждането на разноски – пътни пари за пътуване от гр. Чепеларе до гр. София. Действително ищецът се е явявал в проведените две открити съдебни заседания по делото, но няма данни от къде е пътувал /след като ищецът сам сочи свой адрес в гр. София, не само в гр. Чепеларе/, както и няма доказателства тези разноски в търсения размер да са реално сторени. По изложените причини, разноски не следва да се присъждат.

Ответникът следва да заплати също 100.00 лева – държавна такса по сметка на Софийския районен съд, съобразно размера на уважените искове /по 50.00 лева държавна такса по всеки от исковите по чл. 128, т.2 и чл. 224, ал. 1 КТ, като исковите по чл. 86 ЗЗД спрямо всеки от главните искове са в защита на един интерес и държавната такса се определя общо/.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК, да заплати на Д. Г. М., ЕГН ***** , постоянен адрес гр. София, ж.к. С. Т., блок, вх. ..., ет. 3, ап. ..., следните суми:

- на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от **421.97 лева**, представляваща незаплатено **нетно** трудово възнаграждение за месец август 2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 02.08.2023г., до окончателното плащане;
- на основание чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от **256.85 лева** - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 10 дни за 2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 02.08.2023г., до окончателното плащане;
- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **126.84 лева** – обезщетение за забава върху главницата от 421.97 лева в размер на законната лихва за периода от 21.09.2020г. до 01.08.2023г.;
- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **77.20 лева** – обезщетение за забава върху главницата от 421.97 лева в размер на законната лихва за периода от 21.09.2020г. до 01.08.2023г.

ОСЪЖДА „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд държавна такса в размер на 100.00 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____